

La frase del dia

“No tinc problemes amb l’acampada, sempre que no sigui estable, perquè l’ocupació de l’espai públic, que és de tots, és discutible”

Xavier Trias, ALCALDE DE BARCELONA

A la tres

Carles Ribera
cribera@elpuntavui.cat

Generositat catalana

Un dia d’aquests la nostra estimada televisió pública organitza una jornada caritativa per lluitar contra la pobresa. Una marató, en diuen. Les maratons televisives per recollir fons tenen molt de predicament, a casa nostra. Som un poble conscienciat, solidari, responsable. Generós. Any rere any, la ciutadania d’aquest país desmenteix, contradiu i desmunta amb fets i dades irrefutables el gran tòpic que històricament ens ha definit com una colla de gasius, garrepes i avars recalcitrants.

De garrepes no en som gens. De conscienciats, solidaris i responsables, encara menys. Som uns ases. Perquè mentre anem dipositant diners a cabbassats cada cop que ens passen la bacina televisiva, l’Estat ens va fotent els recursos que evitarien en bona part la necessitat d’haver de passar el platet

“No només som cornuts, sinó que estem disposats a pagar el beure tantes vegades com calgui”

per lluitar contra la pobresa a casa. Ho explicava ahir aquest diari: Catalunya només recupera 120 dels 290 milions que els contribuents catalans donem a Hisenda marcant la casella de finalitats socials. No només som cornuts, sinó que estem disposats a pagar el beure tantes vegades com calgui si ens toquen una mica la fibra, ens ho emboliquen amb un bon llaç i ens ho demanen els presentadors de TV3.

Confio que la marató del 27 de maig sigui un èxit total. La gent que les passa magres no es pot esperar. Però almenys siguem conscients que la cursa més important no és cap marató, sinó la que ens ha de dur a la independència. No ens curarà pas de tots els mals, però almenys no ens fotran el que és nostre, ni als catalans pobres ni als pobres catalans que anem regalant diners a qui ens escanya.

EDITORIAL

Europa i el mirall francès

La victòria del candidat socialista François Hollande en les eleccions presidencials franceses ha estat més que mai un resultat que no es pot circumscriure únicament a la política interna d’aquell estat, sinó que té una innegable lectura en clau europea, tot i que tampoc no s’entendria sense tenir en compte la gestió dels afers francesos del màxim mandatari de l’Elisi durant aquests cinc últims anys.

Sarkozy ha rebut un càstig, sobretot, per una creixent actitud a generar odis i passions en comptes de la cohesió interna necessària en temps de crisi. Una capacitat que els francesos han vist, en canvi, en Hollande, de tarannà menys personalista però més afaible i conciliador. Del president carismàtic, els francesos han decidit passar al líder proper.

La victòria del candidat de l’esquerra, tanmateix, té l’esmentada interpretació europea. Després d’un inici de mandat en què Sarkozy es va mostrar com un líder continental amb perfil propi, finalment el concepte *Merkozy*, amb el qual ha estat batejat el suposat tàndem de lideratge europeu, no era altra cosa que una submissió oportunista i mediàtica del dirigent francès als dissenys polítics i econòmics dictats per Berlín i Frankfurt. En aquest sentit, el triomf d’Hollande posa sobre la taula un possible replantejament de la fèrria política d’austeritat alemanya amb l’objectiu que l’eix francoalemany, autèntic nucli dur de la UE, no trontolli. És innegable que els plantejaments d’Hollande signifiquen un retorn a la doctrina socialdemocrata. Caldrà veure, però, si un cop instal·lat a l’Elisi, mantindrà ferm el timó programàtic o bé si acabarà imposant-se la *realpolitik*.

El timbal

Bé, sí, però no

Riuades de persones joves i grans han passat aquest dies pel Saló del Còmic. El català hi era present amb una mostra de *Cavall Fort*, un estand del departament de Cultura per promoure la lectura i un altre espai on es venien totes les novetats editorials en català. Bé. Sí, bé, però no. Tot i el voluntarisme de certs editors, el català al còmic no rutlla. Si més no el que va destinat al públic adult. No s’entén que varies generacions de nens lectors en català donin com a resultat una minsa afició adulta a llegir tebeos en català. No podem carregar les culpes a les multinacionals. Molts dels èxits del còmic en castellà són de collita catalana i les despeses de traducció no són les dels doblatges. Potser cal que després de la llei del cinema ens mirem una mica el que passa al còmic.

Jaume Vidal

Desclot Rajoy diu que puja

Amb que el PP guanyés per majoria aspra, els mitjans de comunicació que li llauraven els solcs exigien posar fre a “la desmesura de les autonomies”. Mariano Rajoy en va prendre bona nota i des del govern ara practica i perpetra la centripetació. L’Estat recupera competències amb cadència setmanal. Cada consell de ministres Espanya esdevé més una. Això són els fets. Per contra,

les paraules els contradiuen. El discurs que el Partit Popular amolla a Catalunya és tot un altre. Ahir, per exemple, en la cloenda del congrés regional català, la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría va demanar a Artur Mas que no es distanciï de “l’agenda reformista de Rajoy”, que col·labori a sortir de la crisi donant suport a les mesures “urgents i necessàries” que proposa el seu govern. Entre

aquestes mesures hi ha la usurpació de l’escàs marge de poder que els governs autònoms havien anat esgarrapant. Fins ara deien que un gallec és un senyor que mai se sap si puja o si baixa. Ara un gallec és algú que baixa i vol fer creure que puja.

Vicent Sanchis

